

Da ligger her baat ved baat og dupper, bodene gjenlyder av snakken og støi, og dampen fra ram tobak blander sig med den vaate, stramme fiskelugt til en ubeskrivelig atmosfære, som ikke virker tiltalende paa bymenneskers næser. Sommerens idyl ombyttes i fisketiden med sæsonarbeidets voldsomme jag.

For os blev det hele bare et kort indtryk. Vi laa ikke længe paa havnen; vor tid var knapt tilmaalt, og vi maatte videre ut, hvor arbeidet vinket. Snart lukket havneindløpet sig igjen bak os; foran os laa Bispeøenes lave, truende række av holmer som en mørknende stripe i horisonten, og ytterst ute tilhøre gik himmel og hav i et. Saa snart næsen stikkes ut av havneindløpet paa Titran, tar det aapne hav imot med utbredte armer — i sommeraftnen likesaa forlokkende vakkert i solnedgangen, som det vinterdagen er mørkt og truende, naar stormen farer frem over det. Og op over stranden strækker baarene sine lange, hvite armer ut mot det lille fyrhus, som staar der saa trygt utenfor deres rækkevidde. Det suser og sukker vemodig i taren, naar baarene igjen maa trække sig ned i sit gaatefulde ophav. Aftensolen legger sit gyldne skjær over øen, og Titran synker igjen fredelig tilbake i sommerdisen, mens vi skjærer vor vei indover Frøifjorden, tilbake til byens evindelige mylder.

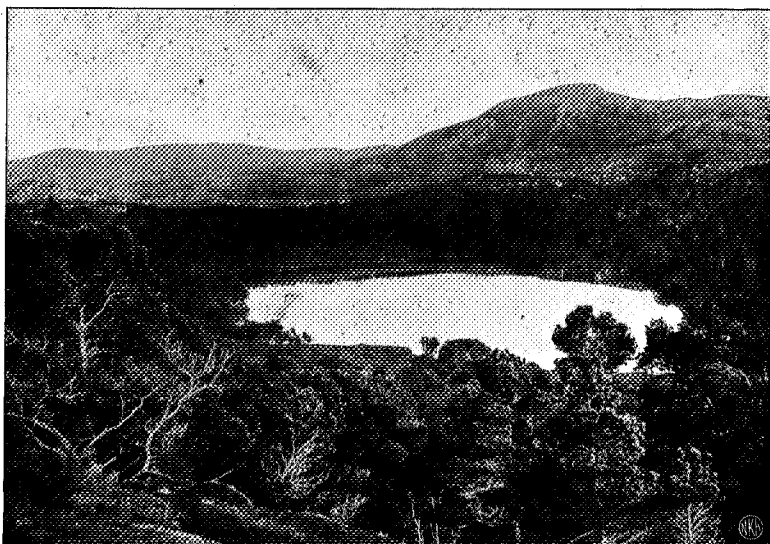
HJORTEJAGT PAA HITTEREN.

AF OLAF LØCHEN.

Paa Hitteren, en af Norges største øer, findes som bekjendt en betydelig hjortebestand. Man antager, at denne for tiden bestaar af et par tusen dyr, og efter det kjendskab jeg har dertil efter i 18 aar at have drevet jagten, finder jeg dette sandsynligt. I de første aar jeg var der, anslog man bestanden til omkring 500, og at den siden den tid har tiltaget betydeligt, er sikkert nok. Grunden hertil maa søges i de senere aars milde og snebare vintre, den mere rationelt drevne jagt, og vel fornemmelig i den i 1894 skeede forandring i fredningsbestemmelserne, hvorefter det nu er forbudt at skyde koller (hunhjorte) og kalve, idet loven kun tillader at fælde 2 hanhjorte paa hver særskilt martrikuleret eien- dom, hvilken ret kun tilkommer grundeieren. Øens beliggenhed ud mod havet, hvor sneen sjelden bliver liggende længere tid ad gangen, og dens tette skoge, hvor der ikke findes andet rovdyr end ørnen, gjør den til et særligt skikket opholdssted for hjorten. Alle mere værdifulde jagtfelter er derfor ogsaa bortforpagtet til professionelle jægere, fornemmelig engelskmænd. Den direkte forpagningsafgift, som aarlig betaales til øen for jagten, andrager til 12 à 15 tusen kroner.

Paa frastand gjør øen ikke noget særligt tiltalende

indtryk, men er man først kommet iland og naaet over de store ensformige myrstrækninger med sine hundreder af smaa vand, vil man i de dybe furuskoge med det kuperede og stadig vexlende terræn finde partier af eienommeligt naturskønhed. Og omtrent midt paa øen, $\frac{3}{4}$ mil fra havet ligger vor jagthytte ind under et berg med mægtige furutræer som baggrund og de store myrstrækninger med skinnende smaa vand som forgrund. Veien

Fra Indhitteren.

did er besværlig, og vor proviant maa føres paa en slæde, men 3 timers marsch lønner strævet, og den gamle hjortejæger Gabriel med finhunden »Løve« modtager os der i en peisestue, ved hvis arne vi glemmer al verdens strid og sorger!

Den gang jeg her skal fortælle om, var jeg kommet did alene, da mine jagtkamerater, »Skipperen« og »Russeren« skulde komme efter næste dag. »Skipperen« kaldes saa, fordi han paa sine jagtture altid fører med

sig en »sydvest«, som han endnu aldrig har havt paa hovedet, men ikke destomindre anser for at være en uundværlig faktor i sin bagage. Nogen nærmere forklaring hertil giver han aldrig, sandsynligvis fordi det er umuligt. Naar hertil kommer, at han er en passioneret fisker, har jeg anført alt, som kan berettige ham til ovennævnte titel. Er begrundelsen noget svag, saa er konklusionen god, thi baade han selv og vi andre synes, at han er som skabt for tittelen. Hans rifle har faaet navnet »Moses«, fordi han engang for flere aar siden sammen med sin broder generalmajor K. en aften, da de vendte hjem fra jagten og havde benyttet baadskyds for at forkorte yeien, kulseilede, saa at de begge maatte redde sig ved svømning, og riflen næste dag fiskes op fra havets bund. »Skipperen« er i vor dagbog bl. a. beskrevet saaledes:

Den ene er skipper og tyk som to,
hans rifle bær navnet »Moses«;
med sydvest, briller og lauparsko
som skytter han evig skal roses!

»Russeren« har sit navn fra at han er russisk konsul, hvorfor han paastaar sig mere berettiget til denne titel end »Skipperen« til sin. Forresten nærer han en suveræn foragt for al jagtekvipering, som ikke er — engelsk, lige fra riflen til levnettsmidlerne. Naar han opholder sig i vor jagthytte, tilbringer han al sin ledige tid i kjøkkenet, optaget med at komponere desserter, fornemmelig paier, hvilket sker under de mest mystiske manøvrer og manipulationer. Herunder afstænger han omhyggeligt kjøkkenet, saa at vi ikke har nogen anelse om beskaffenheden af hans fabrikat, førend det serveres paa middagsbordet — altid under navn af den eller den slags pai. Han bereder os altid overraskelser, og der skal ofte uforfærdethed og øvelse til for at spise noget af den, men — som det staar i vor dagbog:

Dog faar vi ved hjælp af drammer
den pai forhaabentlig ned,
thi akvavit borttager jammer
som solen fugtighed.

Men tilbage til jagten! Jeg var som sagt kommet alene til vor jagthytte, hvor gamle Gabriel allerede var mødt frem med finhunden »Løve« i baand, og jeg med riflen paa skulderen. Gabriel var i daarligt humør, fordi det ikke var nogen vind, og udsigten til at komme hjorten paa skudhold mindre i det klare, stille veir. Efter en times marsch over en stor myr naaede vi skogen under fjeldet, hvis øverste høidedrag er bar. Over myren havde vi et ganske lidet drag af østlig vind, men da vi kom ind under skogen, var det blikstille. Selv »Løve«, som under marschen over myren af og til havde løftet næsen mod den svage bris, lagde mismodig hovedet ned mellem labberne, da vi nu satte os ned, dækket af en mosgroet stenrab. Her laa vi længe og spejdede med vore kikkerter op mod skogen og de enkelte aabne partier i samme. Men alt var dødsstille. Ikke et ord vexledes. Løve løftede af og til hovedet og spidsede øren op mod furuskogens blaagrønne kroner, mellem hvilke saaes mørkere eller lysere partier, alt eftersom den var mere eller mindre tæt, medens Gabriel laa som forstenet med kikkerten for øinene. Af og til maatte jeg se mig tilbage over de skinnende myrsletter, som strakte sig lige ud mod havet og de blaanende fjelde i Romsdalen som baggrund. Endelig rørte Gabriel paa sig, rystede paa hovedet og pegede fremover. Vi sneg os over en liden bæk og ind i skogen. Her var den saa tæt, at vi ikke vilde kunne opdage noget dyr paa længere afstand end ca. 100 skridt, og det var saaledes liden udsigt til ubemærket at komme det paa skudhold, hvis Løve ikke varslede itide.

Lydløst trak vi os op over fjeldet mod øst, hvorfra luftdraget stod, da vi var nede paa sletten. Lange stunder stod vi stille, dækkede af en bergknaus eller furustamme, medens Løve undersøgte jordbunden, og af og til satte næsen iveiret for at opfange luftdraget. Her inde i skogen var stilheden næsten ængstelig, og jeg syntes at mit aandedræt maatte skræmme dyrene. Knækkede en kvist under vore fødder, eller skræbete foden mod en sten, lød det som tordenbrag, og vi standsede øieblikkelig og kastede bebreidende blikke paa hverandre, medens Løve lynsnart løftede hovedet og stirrede frem mellem træerne. Her havde den af ælde graanede furustamme lagt sig til hvile, dækket af en yngre generation ligesom for at værgede den mod vore profane skridt. Og vi gled ærbødig tilside for den gamle, over hvem fortidens ørne havde kredset, og i hvis ly de stolteste kronhjorte havde søgt hvile. Længere borte laa et vældigt klippestykke, fra en af naturens hemmelighedsfulde revolutioner slyngget ned i den evige stilhed, og nu kjærlig dækket af grønsvær og pragtfuld mose. Et øieblikks tvivl — hvorfor forstyrre al denne skjønhed og fred? Men — Løve trækker atter i sit baand og minder jægeren om det kongelige vildt! Og fremad gaar det igjen, forsigtig op bag den gamle revolutionsmand, over hvis legeme vi strækker vore hoveder og spejder fremad. Saaledes gaar det, stadig opover, stadige variationer, men intet vildt. Solen nærmer sig horisonten og kaster enkelte lysstreif frem foran os i den glimrende farverigdom. Endelig er vi ved trægrænsen. Gamle Gabriel sætter sig ned, ryster mismodig paa hovedet og erklærer, at vi nu intet andet har at gjøre, end ligge i ro og bruge vore kikkerter. Selv her oppe er det ikke et vindpust at mærke. Solen er lige i horisonten og kaster sit rødlige skin over det nøgne fjeld og skoven længere bort, hvorhen vore kikker-

ter nu er rettet. Jo —! Der løfter pludselig en hjort sit kronede hoved lige i grænsen af skoven og fjeldet, 3 à 4000 skridt fra os. Solen lyser paa de grene horn, og dyrets hoved er rettet lige mod os ligesom for at opfange den skjulte fjendes aandedræt. Gabriel trykker langsomt Løve ned under sig, og et minut ligger vi som naglet til jorden. Dog, hjorten har intet mærket, den bøier atter hovedet og forsvinder langsomt mellem træerne.

Nu gjaldt det at komme dyret paa skudhold. Paa alle fire trak vi os tilbage og nedover i skogen, for atter at komme op igjen paa det høidedrag, hvor hjorten maatte antages at befinde sig. Vi krøb og gik afvexlende, og uagtet Løve hverken havde seet eller faaet veir af hjorten, forstod den dog situationen og voldte os meget bryderi ved sin iver for at komme hurtig frem. Efter $\frac{1}{2}$ times forløb var vi kommet saa langt, at vi maatte være i nærheden av dyret, hvis det ikke var skræmt under vor fremtrængen. Krybende avancerede vi frem og speidede forsigtig over enhver sten eller bag hver træstamme eller forhøining i terrænet. Løve havde nu faaet fod af hjorten, og vi forstod saaledes, at vi var paa ret vei. Foran os var der en liden aabning mellem træerne, og dækket af en stor mosgroet sten krøb jeg lidt frem, medens Gabriel med Løve laa igjen et stykke bag mig. Idet jeg løftede hovedet op bag stenen, fik jeg øie paa hjorten, som gik og græssede rolig i 200 skridts afstand. Uheldigvis var dens bryst dækket af et par træstammer, og at skyde efter hovedet var haabløst paa grund af afstanden og det nu allerede vigende dagslys. Jeg skyder aldrig paa et dyr uden at føle mig sikker paa at træffe dødeligt. Efter nogle pinlige sekunder rettede hjorten pludselig hovedet op, og stod et øieblik stille med opmærksomheden skarpt rettet paa det sted, hvor vi laa. Men bry-

stet var fuldstændig dækket af de to fatale træstammer, og jeg saa kun halsen og hovedet. Et skridt til siden og hjorten skulde have været min, men istedet derfor kastede den voldsomt helt omkring og forsvandt uden et eneste øieblik at have blottet sig for skud! Idet jeg ærgerlig saa mig tilbage, opdagede jeg gamle Gabriels næve hævet over Løve, som fik ørefik paa ørefik, snart paa den ene og snart paa den anden side, akkurat som en skolegut som afstraffes. Trods ærgrelsen virkede dette syn ubetinget paa mine lattermuskler, og mage til skoggerlatter har jeg sjælden præsteret. Gabriel fandt den imidlertid høist umotiveret. Da hans vrede havde lagt sig, fortalte han bandende og kløende sig bag øret, at Løve med det samme hjorten løftede hovedet, havde faaet øie paa den og gjort et krampagtigt ryk i baandet, og at dette sandsynligvis paa en eller anden maade var bemærket af hjorten. »Slig pokkers hund!« Og saa for han paa Løve igjen, saa støv og haar røg af den.

Dermed var da denne dags jagt forbi! Tause satte vi os ned paa en træstamme og tændte vore snadder, som vi nød i stilhed, medens mørket sænkede sig over os. Og saa bar det hjemover. Det tog tid inden vi i mørket kom ud af skogen og ned paa myren igjen. Men her styrede vi efter høidedragene, som tegnede sig mod den stjerneklare himmel, medens gamle Gabriel, som nu havde faaet sit humør igjen, fortalte mig om sine mange jagtoplevelser. Han havde skudt ialt 315 hjorte og 27 ørne og oplevet mange underlige og mystiske begivenheder paa sine jagter. Saaledes fortalte han mig, at han engang en vakker høstdag havde ligget paa et berg og speidet med sin kikkert. Saa fik han øie paa en kolle (hunhjort), som laa og hvilede. Den var aldeles hvid i hovedet og usædvanlig stor. Det var dengang tilladt at skyde koller, og Gabriel bestemte sig til at ligge og vente

til den reiste sig, da den laa saaledes, at den ikke vilde kunne træffes dødeligt. Efter et par timers forløb reiste dyret sig og stirrede ned mod ham. Hovedet var nu skinnende hvidt og dyret overnaturlig stort. Han blev ræd, da han forstod, at dette var spøgeri, men dyret stod fremdeles og saa paa ham, saa at fristelsen blev for stor. Han skjød, og skuddet drønedes mellem fjeldene, men kollen stod lige stille et øieblik, medens ladningen — her bruger jeg Gabriels egne ord — »langsomt kogtes ud gennem pistonen«. Kollen vendte sig derpaa og forsvandt. Han fandt senere, at kuglen sad fast i geværløbet. Og saa lagde han alvorligt til: »Hjort, som er hvid i hovedet, skyder jeg aldrig mere paa«. Jeg skal her bemærke, at rigtig gamle hjorte, særlig koller, bliver lysegraa i hovedet.

Da vi omkring kl. 9 naaede jagthytten, var mine kamerater, Skipperen og Russeren ankomne. Skipperen havde været ude og fisket og faaet 8 vakre ørreter, som han havde liggende i sin uundværlige sydvest — den første gang jeg har seet ham benytte denne til noget. Nu sad han og slukkede sin tørst i bayersk øl. Russeren havde selvfølgelig lavet en pai, som senere fik navnet »diplomataien«, fordi dens indhold var saare mystisk og vanskelig at blive klog paa, men udseende og smag fortrinlig. Det velsmagende maaltid og mine kameraters selskab bragte mig til at glemme den uheldige jagt, og under sang og skjæmt svandt aftenen ved det flammende baal paa peisen.

Kl. 4 næste morgen vækkedes vi af stormens brag og regnens pisker paa hyttens tag. En ægte nordenfjeldsk vestenvinds storm med drivende skyer og kold luft. Men slikt veir er netop jagtveir. Naar stormen hyler og træer og buske bevæger sig, har hjorten vanskeligere for at høre og se jægeren, og hunden tager lettere veir af dyret. Jeg gjorde allarm, men Skipperen var træt efter

gaarsdagens lange marsch til jagthytten og erklærede ligesom Russeren at ville tage eftermiddagsjagt, hvorfor jeg bankede i væggen til Gabriel, som sov i køkkenet ved siden af Løve. I en fart var vi paa benene og ude i marken. Det var mørkt endnu, stormen rasede og regnskurene gjennemblødte os til skindet, men Løve var idag i udmærket humør og brugte sin næse baade høit og lavt mod den voldsomme vind.

Hvor forandret alting var fra igaar! Dagslyset var nu kommet, men vi kunde dog ikke se længere frem end et par hundrede skridt i aaben mark. De høie furutræers kroner, som igaar havde en fin blaagrøn farve, bøiede sig nu graa og truende mod os, medens fjeldryggen bagenfor var svøbt i mørke, drivende skyer. Vi arbejdede os op paa en brat skrænt, hvorfra vi havde udsigt ned paa en myr med tæt skog i baggrunden. Her trak Løve pludselig an med næsen i veiret, og Gabriel hviskede: »Han har en liten kjøl (veir af en hjort) i næsen«. Vi trak os tilbage et stykke, og derpaa atter frem dækket af skogen, medens Løve nu avancerede med fuldt veir af dyr. Hvert øieblik kunde vi vente at støde paa det. Stormens sus og træernes stærke bevægelser hjalp os udmærket. Pludselig kastede Gabriel sig ned og rykkede mig tilbage, idet vi begge dækkedes af to furustammer. I skraa retning over myren saa vi tre dyr mellem træstammerne, og strax efter var de helt frem paa myren. Det var en hjort og to koller. Afstanden var ikke over 200 skridt, men hjorten var delvis dækket af den ene kolle. Gabriel, som laa lige bag mig, hviskede: »Skyd over ryggen paa kollen«, og i samme øieblik fyrede jeg. Vinden drev krudtrøgen i mine øine, saa at jeg et øieblik intet saa. Det næste øieblik saa jeg hjorten svinge rundt et par gange og falde, medens jeg skimtede den ene af kollerne paa flugt mellem træerne. Gabriel nikkede

tilfreds og slap Løve, som i et nu var ved dyrets side. Hjorten var allerede død, da vi naaede den, medens Løve triumferende sad ved siden af den, men viste mig sine tænder, da jeg greb fat i hjortens prægtige horn. Det var en vakker femaaring. Hurtig var maven taget ud og dyret slæbt ned i en liden bæk, hvor den blev dækket til med enerbuske og store sten til beskyttelse mod ørnen.

Nu gik det rask hjemover. Med stormen i ryggen satte vi kursen over de store myrstrækninger direkte mod jagthytten, som vi naaede kl. 11. Skipperen og Russeren var begge optaget af tilberedelse af frokosten, som smagte brilliant, medens jeg berettede om morgens jagt. Russeren foreslog i anledning af dagens begivenhed den resterende del af »diplomataien« sat frem, idet han lovede at komponere en ny til middagen, og under høirøstede lovprisninger gik de »diplomatiske sager« al kjødets vei sammen med et glas vin. Og akkompagneret af stormens brus og ildens knitren paa peisen, foredroges følgende:

»Ode til diplomataien, da den var opspist«.

Vi aldrig aad din mage,	thi for din styrke vældigt
Du undergode pai!	vor mave kom tilkort.
Vi bryde ud i klage:	
Du bist nun ganz vorbei!	Deilige pai!
Du skabtes af geniet,	Livet
du ondskab kjendte ei,	langt blev dig ei
til undergang indviet	givet,
du gik al kjødets vei.	men du har bevidsthed,
Du vore ganer satte	at i dig de misted
i stor henrykkelse,	livets fryd, som aad dig.
dig vore maver skatte	Derfor vi med graad dig
trods lidt forrykkelse.	mindes nu — og græder!
Forsaavidt var det heldigt,	Vi dig mer ei æder,
at du saa snart gik bort,	vi dig mer ei æder!

HERBRANDSHYTTE.

TEKST OG BILLEDE AV S. UDBY.

Troldheimsfarere som har vandret Foldalen mellem Turisthytten og Gjevilvandet (eller Storli), kjender naturligvis Herbrandshytten. Paa Rektangelkartet findes den rigtignok ikke avsat med Navn, bare en liten Prik ved Elven øst nordøst for Løsetknobben angir dens Plads. Den ligger her saa like i Turisternes Vei at man ikke godt kan undgaa at støte paa den. Sumpet og ækkelt er det mange steds opover Foldalen, men der hvor Herbrandshytten har faat sin Plads, er der godt Lænde med frodig Græsvækst, og for Driftekarerne maa Stedet ha været særlig indbydende. Saaledes har det da gaat til at den lille Hytte nu ligger der og med sit Navn har bevaret Mindet om en eiendommelig Fjeldets Mand som i en lang Række av Somre hadde sit Hjem deroppe.

Det har nok gaat mange som Undertegnede at de har været ved Herbrandshytten baade en og to Gange, uten at tænke videre over hvor Navnet er kommet fra. Men da jeg tilfældigvis for etpar Aar siden kom til at ta en liten Film av Hytten som omstaaende Billede er lavet efter, begyndte jeg at faa mere Interesse for Stedet og for Navnet. Jeg visste nok at Herbrand hadde været en gammel Driftekar i tidligere Aar, men det var ogsaa det hele. Ved at forhøre mig paa forskjellig Hold har jeg imidlertid i Høst faat samlet endel Oplysninger, som det kan ha